

Irina IONESCU

Calea diplomatiei culturale

Despre *managementul artistic* românesc – dacă acceptăm folosirea termenului într-un sistem în mare parte centralizat și pe o piață care nu funcționează tocmai liber – nu avem prilejul să scriem foarte des, motiv pentru care orice nouă tentativă de profesionalism în domeniu merită a fi semnalată.

De această dată, ocazia ne este oferită de Fundația Enciclopedică *Amza Pellea*, care a inițiat programul *CENART* (Centrul Național de Acțiune Artistică), un program foarte ambițios ce-și propune „producerea, promovarea și difuzarea unor valori artistice și culturale românești, reprezentative în circuitul european și mondial, dar și prezentarea unor valori internaționale similare, în România”. Sunt vizate în principal artele spectacolului, dar nu sunt excluse nici televiziunea, filmul sau artele plastice. Scopuri clar definite, potrivite pentru orice proiect clasic de schimburi culturale, care nu au cum să nu arate bine pe hârtie, și care pot fi diferențiate doar prin rezultate practice.

Echipa *CENART* (producător Ilarian Ștefănescu) pare însă că știe și vrea să meargă la sigur, demonstrând din plin că ***hic sunt leones***. Programul a debutat, astfel, în forță, cu un festival semnat **DAN PURIC**, alegere deja verificată și confirmată de gustul public, care nu putea aduce cu sine decât garanția succesului final. Patru show-uri greu de încadrat în scheme fixe, dată fiind complexitatea mijloacelor de expresie artistică adoptate și, mai ales, datorită redefinirii unor termeni precum *teatralitate* și *dramaturgie*, pe care îi propun. Producții de înaltă ținută, care mizează pe un limbaj scenic nelimitat lingvistic și care – s-a dovedit deja prin prezența lor la numeroase festivaluri internaționale – pot fi trimise cu foarte multă ușurință și siguranță, *la export*.

Fără a subestima vreo clipă seriozitatea, bunele intenții și motivațiile echipei *CENART*, nu pot să nu mă gândesc totuși la precedentele inițiative în materie de *management și marketing artistic made in Romania*. Nu puține au fost proiectele/companiile/teatrele tinere și independente care, deși lansate cu surle și trâmbițe, s-au dovedit la scurt timp după aceea simple baloane de săpun. Pariul devine astfel – în condițiile în care nu putem vorbi sub nici o formă la noi despre ***toujours l'amour*** între prioritățile financiare ale statului, interesul sectorului privat și valorile artistice – consecvența și longevitatea demersului inițiat.

Propunerea în cazul de față capătă oricum, fiind vorba de un „circuit mondial”, conotații mult mai speciale, putându-se constitui în funcție de coerența, susținerea și eficiența strategiei adoptate, într-un veritabil demers diplomatic. Reușita ei, pe care sincer ne-o dorim, ar fi într-adevăr materializarea unui **vis** de revenire la normalitate.